

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za ožnanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se ožnanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ožnanila, t. j. vse administrativne stvari.

Petdesetletnica Strossmayerjeva.

Danes je petdeset let, odkar je bil v mašnika posvečen današnji vladika Josip Jurij Strossmayer. Dogodek ta, velevažen za vse Jugoslovanstvo, se danes ne praznuje oficijalno, marveč se bode dotična slavnost vršila dne 19. marca t. l., izvestno pa že danes vsak pravi rodoljub blagoslovlja z dna svoje duše spomin onega dne, pošiljajoč svoje najiskrenejše želje v poprej neznatno Djakovo, katero je baš po vladiki Strossmayerji dobilo svetovno ime.

Pred petdesetimi leti prejemal je mlad bogoslovec, čegar ime ni bilo poznateje, nego njegovih vrstnikov, svečeništva svestva, danes pa praznuje svoje prve maše spomin „dika Jugoslovanstva“, danes ozira se slavljence nazaj na dolgo vrsto let neprestanega delovanja in brezprimerne požrtovalnosti, danes pri vsej svojej apostolskejski skromnosti lahko zakliče „Exegi monumentum aere perennius!“, kajti povsod, kjer se čuje slovanski glas, češčeeno je njegovo ime in pri vseh rodovih slovanskih stekel si je svojimi izrednimi zaslugami neomejeno hvaležnost in udanost.

V razmerno mladih letih zasél je škofovsko mesto, a bil takoj iz prvega početka svojega vladikovanja in je še dandanes nedosežen uzor vsem škofom od Triglava do Balkana. Vzvišenemu svojemu poklicu posvetil je vse svoje duševne in gmotne sile in dasi se o njem ne more reči, „atavis edite regibus“, je vender visoko nadkrilil starorimskega Mecenata, kajti slednji je od svojega ogromnega bogastva vrgel zdaj pa zdaj kako mrvico v prosep umetnosti, Strossmayer pa je položil na domovine žrtvenik skoro ves svoj imetek.

Poleg fenomenalne požrtovalnosti, ki je porodila razen „Jugoslovanske akademije znanostij in umetnostij“, vseučilišča, galerije slik in drugih javnih zavodov, tudi mnogo slovanskih čitalnic, katerim je bil vladika Djakovski vedno darežljiv kum, odlikoval se je tudi sicer v javnem življenji, kot državnik in govornik.

V državnem in deželnem zboru zagovarjal in branil je s plamtečo besedo svojega naroda pravice, krasni njegovi govori navduševali so nas v trdi borbi za naš obstanek, in pri zboru škofov v Rimu bila

je njegova beseda toli mogočna in prepričevalna, da se je vse divilo njegovi zgovornosti in da so njegovi govori našli glasen in navdušen odmev v prsih vseh somišljenikov ter vzbudili splošno pozornost celo mej njegovimi nasprotniki.

Banalno bi bilo naštevati še na dalje vse njegove, vsakemu pristnemu rodoljubu dobro poznate velikanske zasluge, njegov upliv na hrvatskega naroda preporod in na vseh sosednih slovanskih plemen narodno gibanje, kajti kolik veleum je vladika Strossmayer in kolikega pomena za nas, kaže nam najbolje sovraštvo, katero mu naklanjajo oholi gospodje onkraj Drave.

Prekdravske gospóde sovraštvo in neosnovana klevetanja pa neso nikdar motila vzvišenega slavljenca, le pomnoževala so slavo njegovega imena in brezmejno ljubezen, s katero ga odlikuje ves narod, ki danes za svojega ljubljence v vročih molitvah prosi blagoslova z nebes in mu iz vseh krajev „lepe naše domovine“ kliče najsrčnejša:

Na mnoga leta!

V Ljubljani 16. februarja.

Povedali smo že v političnem razgledu, da je nek Dunajski list objavil glavno vsebino pogodb, na katerih sloni tripelaljanca. Koliko se ujema poročilo Dunajskega lista s fakti, ne moremo soditi. Nekaj resnice bode pa v njem, kajti navadno kaj dobro poučena „Nord. Allg. Zeit.“ je objavila to izvestje, ravno tako tudi Berolinska „National Zeitung“, katera misli, da je v glavnih potezah izvestje „N. Fr. Pr.“ istinito, če tudi je pogodba gotovo bolj določna, zlasti kar so tiče varovanja italijanskih koristij ob Sredozemskem morji. Jednacega mnenja so skoro vsi nemški listi.

Posebno pa Berolinski dopisnik „Kölnische Zeitung“, o katerem se ne dvoji, da ima zveze z nemškimi vladnimi krogi, zatrjuje, da je izvestje Dunajskega lista resnično, če tudi ni popolno. O teh pogodbah so se vršila pogajanja začetkom lanskega leta, ko je bil grof Robilant italijanski minister vnanjih zadev, kateri je zato dobil red Črne orla.

Te pogodbe so se pa najbrž še kaj popolnile, ko je bil šel Crispi v Friedrichsruh, vsaj iz neka-

terih izjav tega italijanskega državnika sklepali bi lahko kaj tacega.

Takoj, ko se je bila objavila nemško-avstrijska pogodba, so pa časopisih bile čitati razne kombinacije, kakšna da je pogodba, na podlagi katere se je pridružila Italija k imenovani zvezi. To se je bilo takoj uznalo, da je italijansko-nemška pogodba naperjena v prvej vrsti proti Franciji, kakor je avstrijsko-nemška proti Rusiji. Samo v tem se prve vesti ne ujemajo z novjšimi, koliko vojakov je zavezana Italija postaviti na bojišče. Prva poročila so govorila o tristo tisoč vojakih, dočim se sedaj zagotavlja, da sta Nemčija in Italija se zavezali z vso vojno silo pomagati drugo drugej, ko bi katero napala Francija.

Pogodba z Avstrijo pa ne sloni toliko na zaveznanosti mejsebojne pomoči, kolikor na tem, da jedna ostane nevtralna, ko bi druga imela vojno. To je posebno ugodno za našo državo, ko bi se le zapela v vojno z Rusijo. Dosedaj se bi Avstrija bila morala vedno bati, da je ne napade Italija ter ne poskusi rešiti še neodrešenih bratov v Primorji in na Tirolskem. Avstrija bila bi torej prisiljena postaviti močno vojsko na italijansko mejo, kar bi slabilo njeno vojno silo na vzhodu. Sedaj tega treba ne bode, če se na zvezo z Italijo res moremo zanašati.

Da je pri sklepanji zveze Italija gledala na lastno korist, si lahko misli vsakdo, kdor kolikanj pozna italijanske politike. Zagotovila si je mogočno zaveznico, ki bode branila njene koristi ob Sredozemskem morji. Italija se že dolgo zlasti s Francijo bori za prvenstvo ob Sredozemskem morji. V tem oziru je zveza mej Avstrijo in Italijo tudi naperjena proti Franciji, deloma pa celo proti Rusiji, kajti Crispi si je pri nekej priložnosti izjavil, da bi bilo proti italijanskim interesom, ko bi Rusija razširjajoč se po Balkanu prišla do Sredozemskega morja.

Še pred Berolinskim kongresom, takoj ko je bil sklenen Sanštefanski dogovor, so se bili v Italiji spomnili, da ima Italija tudi interese na Balkanu, da bi morala zasesti Albanijo, ko bi le kaka država pridobila si prevelik upliv na Balkanu. Ko je pozneje Berolinska pogodba jako prikraj-

LISTEK.

Otci in sinovi.

Roman.

Ruski spisal J. S. Turgeněv, preložil Ivan Gornik.

XVII.

(Dalje.)

— Morebiti se vam zde smešne?
— Ne, a v glavo mi ne pribajajo.
— Res? Veste kaj, jaz bi jako želela zvedeti, o čem vi mislite.

— Kako? Ne razumem vas.
— Poslušajte, davno sem že hotela z vami odkrito pogovoriti. Praviti vam ni treba, vi sami veste — da niste človek iz števila navadnih ljudi; mladi ste še — vse življenje je pred vami. Za kaj se pripravljate? Kaka bodočnost vas čaka, reči hočem — kak smoter hočete doseči, kam greste, kaj imate na duši, izkratka, kdo ste, kaj ste?

— Čuditi se vam moram, Ana Sergějevna. Znano vam je, da se učim naravoslovja, a kdo sem...

— Da, kdo ste?

— Povedal sem vam že, da sem bodoči okrajni zdravnik.

Ana Sergějevna premaknila se je nestrpno. — Čemu tako govorite? Sani ne verujete temu. Arkadij bi mi mogel tako odgovarjati, a ne vi.

— Pa čemu Arkadij...

— Nehajte! Je li možno, da bi se vi zadovoljevali s tako skromnim popriščem, in ali ne trdite vselej, da za vas medicine ni? Vi — s svojim samoljubjem — okrajni zdravnik! Odgovarjate mi tako, le da bi se me rešili, ker mi nič ne zaupate. Ali pa veste, Evgenij Vasiljič, da bi vas jaz umela razumeti: jaz sama bile sem revna in samoljubna, kakor vi, pretrpela sem morebiti istotake izkušnje, kakor vi.

— Vse to je krasno, Ana Sergějevna, a oprostate me... v obče nisem vajen, da bi se razkrival, in mej vami in manoj je tak prepad...

— Kak prepad? — Rekli mi bodete spet, da sem aristokratka. — Mislim, Evgenij Vasiljič, da sem vam dokazala.

— In razven tega segel jej je Bazarov v besedo, — kako radost je to: govoriti in misliti o bodočnosti, ki ne zavisi večinoma od nas? Ako se nameri slučaj, da se kaj stori — dobro, a ko se

ne nameri — bodeš vsaj s tem zadovoljen, da nisi poprej zaman klepetal.

— Vi imenujete prijateljsko zabavo klepetanje... Ali se vam morebiti kot ženska ne zdim vredna vašega zaupanja? — Pa saj nas vse prezirate!

— Vas ne preziram, Ana Sergějevna, in vi to veste.

— Ne, ničesar ne vem... a naj bo; razumem, da ne želite govoriti o bodočej delavnosti, a to, kar se sedaj v vas godi...

— Godi! ponovil je Bazarov: — kakor da bi bi bil kaka država ali družba! Na vsak način vse to ni zanimivo; in poleg tega, more-li človek vselej glasno povedati, kaj se v njem „godi“?

— Jaz ne uvidevam, čemu bi ne mogel povedati vsega, kar ima na duši.

— Ali vi morete? vprašal je Bazarov.

— Morem, odgovorila je Ana Sergějevna po kratki neodločnosti.

Bazarov sklonil je glavo. — Srečnejšiste od mene.

Ana Sergějevna pogledala ga je vprašuje. — Kakor hočete, nadaljevala je, — a meni vender nekaj govori, da se nisva zaman sešla, da bodeva dobra prijatelja. Uverjena sem, da bode ta vaša, kako bi rekla, osornost, prikritost konečno izginila.

šala ruski upliv na Balkanu in se tudi avstrijski ni preveč razširil, so se tudi Italijani zadovoljili. Ker pa na Balkanu ni nič stalnega, gledali so italijanski državniki, da se po diplomatičnem potu zagotovijo, da ne bodo šli prazni od mize, kadar se bode konečno razdeljevala Turčija. To so si tudi zagotovili s pogodbo z Avstrijo, po kateri se je Avstrija zavezala, da ne bode drugače dalje prodirala po Balkanu, da se sporazumi z Italijo, to je z družimi besedami povedano, da se Italiji zagotovi Albanija in še kak drug tolsti kos.

Ta zveza se je torej sklenila posebno z oziranjem na bolgarsko krizo. Zategadel pa tudi vidimo, da je Italija v bolgarskih zadevah vedno skoro uzajemno postopala z Avstrijo in Nemčijo, če tudi se je nekoliko bolj potegovala za Bolgare, nego ti dve, to pa zategadel, ker je bolj oddaljena od Rusije in se jej ni bati ruskega napada. Italija si je torej lahko bolj jasno izraževala.

Marsikdo bi bil celo sodil, da je Italija tako blago postopala le iz ljubezni do Bolgarov, ker želi, da bi postali samostojni in se zjedini, kakor so se Italijani.

Obrisi sklenjenih pogodb v kolikor so se do sedaj obelodanili so pa nas prav jasno poučili, da je Italijo vodila le sebičnost, kakor vselej dosedaj. Pokazali so pa tudi, kako praktični da so italijanski politiki, da jih ne vodi nikak šovinizem.

Pa še neka druga lastnost Italijanov se nam je razkrila. Velika nehvaležnost Italijanov. Znano je, da je baš Francija največ pripomogla zjedinenju Italije. Francoski vojaki so prelivali kri za italijansko samostojnost, francoski davkoplačevalci donášali so žrtve za italijansko svobodo. Znani izrek: „L' Italia fare da se“ ni družega, nego velika babarja. Ko bi Francije ne bilo, bi Italija sedaj ne bila v številu velevlavstij. Namesto da bi jej bila sedaj hvaležna za velike žrtve, sklepa pa zveze, katerih ost je obrnjena proti njej. To nehvaležnost naj bi poštevali tudi oni, ki sedaj sklepajo zveze z Italijo, da se jim ne bode kdaj jednako vračalo.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. februarja.

V poslednji seji **državnozbornskega** budgetnega odseka je poslanec Beer zahteval pojasnil, čemu se zahteva letos za najvišje računišče 16000 več nego lani, 10000 za nastavljenje drugega sekcij-skega šefa in 6000 za 6 novih računskih preglednikov. Sekcijski šef pl. Zwölff je obširno utemeljeval potrebo pomnoženja osebja pri najvišjem računišču.

Ker se bodo v vojni morali porabljati tudi civilni inženirji pri grajenju utrd in pri komunikacijskih delih, je **brambeno ministerstvo** ukazalo, da se napravijo imeniki vseh civilnih inženirjev, kateri se smejo ob vojni poklicati v črno vojsko.

Vnanje države.

Srbski kralj bi rad, da bi srbska cerkev postala popolnem nezavisna od drugih cerkva. Da bi pa to dosegel, sklenila sta z metropolitom Mrazovičem, da bi se smeli ženiti v drugič svečeniki udovci. To je v vseh pravoslavniških cerkvah prepovedano. Poslali so bili v Carigrad k patrijarhu poslanca, da bi izposloval dovoljenje za ženitev sve-

čnikov udovcev. Patrijarh je pa prošnjo odklonil, a kralj je že poprej vedel, da prošnja ne bode uslišana. Sedaj pa hoče kralj sam odrediti z metropolitom, da se bodo svečeniki udovci lahko v drugič ženili. Patrijarh bode pa potem moral srbsko cerkev proglasiti za razkolniško, ker se ne drži cerkvenih pravil in tako bode postala popolnem nezavisna od drugih pravoslavniških cerkva.

Poslednje dni so nekateri listi prinašali vest, da ni nobenega upanja, da bi se mogel dolgo obdržati Koburžan na **bolgarskem** prestolu. Poslednji udarec dal mu je govor kneza Bismarcka. Porta je baje že predlagala novega kandidata za bolgarski prestol, črnogorskega vojvodo Milanova, kateri bi tudi Rusiji ugajal. Milanov je okrog 60 let star in največji junak v Črnej gori. — Na obrtnem učilišču v Knjezevem blizu Sofije bili so nedavno dijaški izgredi. Dijaki so hoteli celo zažgati šolo. Prišli so žandarmi in odgnali so 45 dijakov v Sofijo. Tam so povedali, da se kesajo zaradi svojih neumnostij, in izpustili so je, ne da bi bili stvar še kaj dalje preiskavali. Povod neredom je bilo to, da na tem učilišču poučujejo trije češki profesorji. Dijaki so ž njimi sicer zadovoljni, a vidijo v tem „oškodovanje prav bolgarskega naroda.“ Prouzročitelji neredov so bile samo štipendijanti.

„Correspondance de l'Est“ priobčila je članek vojaškega specialista o zbiranju **ruskih** čet na Poljskem. Pisatelj na podlagi števil in zanesljivih poročil dokazuje, da so ta oboroževanja in zbiranja silno pretiravali na Dunaji in v Berlinu. Po prizadevanju generala Vanovskega se je ruska vojska res preustrojila, ter postala gibčnejša, ter je bolj pripravljena za boj, toda kdo se more spodtikati zaradi teh zboljševanj. Avstrija se od 1866 leta nepristano prizadeva, kako bi zboljšala vojsko, Nemčija jo pa vedno povečuje in zboljšuje svojo. Mreža strateških železnic in teritorialna sistema sta dva mogočna faktorja, ki olajšujeta mobilizacijo Avstriji in Nemčiji, in bode preteklo še mnogo časa, da se bode mogla Rusija tej zadevi kosati ž njima. Vse, kar se je pisalo o pomnoženju ruskih čet na Poljskem, bilo je pretirano, s 1880. l. se nobenkrat v tej pokrajini neso posebno pomnožile vojske.

Po izveštjih, katera so dobili ruski listi iz Erzeruma, vlada v Armeniji velika nezadovoljnost s **turško** vlado in se kurdske rodovi pripravljajo, da se spuntajo.

Da so pri volitvah v **Rumuniji** zmagali vladni pristaši, je že znano. Manj znano je pa, s kakimi sredstvi je pa vlada dobila večino. Strašno je pritiskala na volilce. Kdor je kaj zavisen od vlade, moral je voliti vladne pristaše, sicer se mu je pretilo z zgubo službe ali pa drugimi neprijetnostmi. Vlada je bila organizovala čete paločnikov, kakor v Bolgariji, kateri so s palcami in korobači razganjali opozicijske volilce. Opozicija se je zaradi tega pritožila pri kralji, toda njene pritožbe bodo težko imele kaj uspeha.

Ruska diplomacija si že jako prizadeva, da utrdi, kolikor se, da dobre odno aje z **Japanom**. Nedavno je ruski poslanik v Tokiu izročil japonske cesarici v slovesnej avdijenciji znake reda sv. Katarine. To je vzbudilo v Japanu veliko radost in vsi ministri in drugi visoki dostojanstveniki so se prišli zahvaljevati zaradi tega k ruskemu poslaniku. Omeniti je, da japonska cesarica poprej še ni imela nobenega reda. Japonski cesar je pa pri tej priliki podelil ruskemu poslaniku red vzhajajočega solnca.

V **angleški** spodnji zbornici je pri adresni debati izjavil Gladstone svojo zadovoljnost, da se je rešilo afgansko vprašanje. To vprašanje bilo je predmet nezaupanja in zavisti mej Anglijo in Rusijo. ravnanje tega vprašanja je veliko delo, kajti nespozumljenje v tej zadevi utegnile bi bilo imeti strašne posledice. Sedaj nema Anglija nobenega povoda več, gledati nezaupljivo razširjanje ruske dr-

žave. Res utegnejo nastati mala nesporazumljenja v drugih zadevah, a glavni vzrok razporom je odstranjen, kajti kolikor on ve, družih vzrokov za resni spor mej Rusijo in Anglijo ni.

Dopisi.

Iz **Postojne** 14. februarja. [Izv. dopis.]

Naš čitalnični odbor delal je in deluje neprestano, da dobijo udje čitalnični zadosti dušne in telesne zabave. Ta predpust priredila je naša čitalnica štiri veselice, katere se smejo povsem sijajne imenovati. Druga in četrta namenjeni sta bili večinoma le udom in nekaterim drugim rodoljubom v zabavo, prva in tretja pa tudi v gmotno korist naroda slovenskega.

Prva veselica, na Silvestrov večer, se ni mogla ponášati ravno z izbranim programom, važna je pa radi tega, ker je tajnik čitalnični nabral pri raznih gostih 13 goldinarjev za koroški „Mir“. To lepo navado ima naša čitalnica na ta večer že nekaj let ter se je vsako leto za nekoliko iztisov „Mira“ nabralo, a posebno radodarni bili smo pa Postojinčani letos, ker smo skoro slutili, da bodo zgubili koroški Slovenci svojega voditelja in probuditelja, nenadomestljivega Andreja Einspielerja.

Pri drugi veselici zabavali so nas mojsterski izvežbani pevci z lepim petjem in plesali smo do ranega jutra. Veselico dne 2. svečana priredila je čitalnica v korist „družbe sv. Cirila in Metoda“. Ne samo jako zanimiv program, ampak tudi namen te veselice obetal nam je prav obilo gostov, posebno okoličanov. Ali „človek obrača, Bog pa obrne.“ Prejšnji dan bilo je nebo jasno in čisto, ko ribje oko in solnce smijalo se je prav veselega obraza, a na Svečnico zjutraj pričela je pa tuliti silna kraška burja in snežilo je neprestano do šeste ure zvečer. Razume se, da okoličani radi hudih zametov niso mogli blizu. Zato smo pa Postojinčani tem častneje rešili narodno čast. Dosta je, če Vam povem, da je ta večer samo dam okolu 40 privabil v naš narodni hram. Ustopnine prišlo je pol stotaka, a še več nesla je pa šaljiva loterija in čitalnični blagajnik poročal nam je, da je skupnih dohodkov čez 100 gold., od katerih smo 56 gold. poslali šolski družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Vse točke vspeveda vršile so se toli gladko, da je bilo občinstvo povsem zadovoljno.

Gospodje pevci so pod spretnim vodstvom g. Thume izborni peli. Gospodičini Amalija in Tončka Vjčićeva pokazali sta se kot jako spretni igralki in želeli bi, da bi se večkrat pokazali na našem odru. Slava njima! Gosp. A. Šibenik ta je že itak po vsi Notranjski znan kot izvrsten deklamator, dober pevec in spreten igralec, kateri se na odru vede kakor kak izšolan igralec. Jednako hvala gre tudi gospodu A. Strniši, le to nam ni dopadlo, ker nas je pri zadnji veselici na cedilu pustil. Gosp. Alojzij Lavrenčič je znan kot unet sodrudek naše čitalnice, posebno kadar nam pokaže svoj talent na citrah. Da bi nam pač še večkrat pokazal svojo umetnost!

Razen teh gospodov zasluži tudi javno pohvaljen biti g. dr. Šegula, kateri je pri četrti veselici v igri „Ponesrečena glavna skušnja“ tako iz-

— Vi ste torej zapazili na meni prikritost ... kako ste še rekli? osornost?

— Da.

Bazarov je ustal ter stopil k oknu. — In vi bi radi vedeli vzrok tej osornosti, vi bi radi vedeli, kaj se v meni godi?

Da, ponovila je Odincova z nekim neznanim jej še strahom.

— In se ne bodete razjezili?

— Ne.

— Ne? — Bazarov kazal jej je hrbet. — Torej vedite, da vas ljubim neumno, brezumno ... Glejte torej, kaj ste izvedeli.

Odincova iztegnila je obe roki pred-se, Bazarov pa se je naslonil z glavo ob steklo na okni. Dušilo ga je, vse telo mu je vidno trepetalo. A to ni bilo trepetanje mladeniške plašljivosti, sladki strah prvega ljubezenskega razkritja se ga ni postalil: v njem se je bila strast, silna in težka — strast, podobna zlobi in morda jej celo sorodna ... Odincova se ga je bala in pomilovala ga.

— Evgenij Vasiljič, rekla je, in nehote zavzvenela je neka nežnost v njenem glasu.

Hitro se je obrnil, pogledal jo strastno — in, zgrabivši njeni roki, nepričakovano pritiskal jo na svoje prsi.

Takoj se je osvobodila iz njegovega objema, a čez trenotek stala je ne daleč v kotu in gledala od ondi na Bazarova. Planil je proti njej ...

— Vi me niste razumeli, zašepetala je hitro s strahom. Videti je bilo, da bi zakričala, če bi storil le še jeden korak ... Bazarov ugriznil se je v ustni in šel van.

Čez polu ure podala je strežnica Ani Sergějevi listek Bazarova; zapisana je bila samo jedna vrstica: „ali naj danes odpotujem — ali morem počakati do jutri?“ —

Čemu odpotovati? Jaz vas nisem razumela — vi me niste razumeli,“ odgovorila je Ana Sergějeva sama pa je mislila: „jaz tudi sebe nisem razumela.“

Do obeda ni se pokazala, in ves čas hodila je z rokama na hrbtu sem ter tja po svoji sobi ustavlja se izredka zdaj pred oknom, zdaj pred zrcalom, ter si počasi z ruto brisala vrat, na kojem je vedno čutila pekočo lso. Vpraševala se je, kaj jo je sililo „izvedeti“, kakor je Bazarov rekel, njegovo notranjost, in če ni sama ničesar slutila ... „Kriva sem, dejala je glasno, „a tega nisem mogla naprej videti.“ Zamislila se je in rudela, vspominjajoč se skoro divjega obraza Bazarovljega, ko je planil proti njej.

„Ali?“ rekla je najedenkrat, ter obstala in

potresla s kodri ... Zagledala se je v zrkalu; njena ponosna glava s tajinstvenim nasmehom okrog na poluzaprtih, poluodprtih očij in ust govorila jej je, kakor je bilo videti, ta trenotek nekaj takega, česar se je sama zbala ...

„Ne“, odločila je konečno, „Bog ve, kam bi me to izvedilo; s tem se ne sme norčevati, mir je še vendar najboljši na svetu.“

Njen mir ni bil porušen: a užalila se je in celo jedenkrat jokala, sama ne vedoč čemu, vendar ne radi ponižanja. Čutila se ni ponižane: marveč čutila se je preje krivo. Pod uplivom različnih, tožnih čuvstev, izpoznanja o izgubljenem življenji, želji po novem, upala si je korakati do neke izvestne meje, upala si je pogledati preko nje — in uzrla je ondi ne brezna, a puščavo ... ali grdobo.

XIX.

Kakor se je tudi premagala Odincova, kakor je stala nad vsemi predsodki, vendar je bilo tudi njej neprijetno, ko je ustopila v jedilnico k obedu. Sicer je minil dovolj srečno. Porfirij Platonič je prišel ter pravil različne novice: vrnil se je baš z mesta. Mej drugim omenil je, da je gubernator Bourdaloue ukazal svojim uradnikom, da nosijo ostroge radi hitrosti, kadar jih kam pošlje. Arkadij zabaval se

vrstno predstavljal krčmarja „trdoglavca“, da bi ga ga niti g. Borštnik ne bil bolje pogodil. Trikrat mu je občinstvo ploskalo ter ga tudi po imenu klicalo, a ostal je trdoglavec in ni se nam hotel pokazati.

Kakor pri tretji veselici, tako so bili tudi pri veselici na pustno nedeljo vsi prostori natlačeno polni. Četvorko, katero je prav izvrstno aranžiral g. Matija Lavrenčič, plesalo je vsakokrat 24 parov in še več bi jih bilo, da je bilo prostora.

Tako končali smo Postojinčani letošnji pred-pust prav veselo in marsikomu ostal bode v dobrem spominu. Da so se pa vse veselice tako vršile, gre največja zasluga čitalničnemu predsedniku, kajti ni je bilo vaje, da bi on ne bil navzoč ter jednemu ali drugemu kaj svetoval ali pomagal. Čast in slava mu!

Čitalnica Postojinska sme pa biti ponosna, da je tako častno rešila svojo vzvišeno nalogo ter razrušila velik steber nemškega mostu do Adrije in zgradila lepo trdnjavo proti trem grabežljivim sovražnikom slovanstva.

In mi društveniki čitalnični delujmo in unemajmo se tudi nadalje za njo ter se zbirajmo na njenem naročju, da bi vsestranski krepko mogla svojo vzvišeno nalogo tudi nadalje izvrševati, v dušno blagost in zabavo svojim udom, v blagor in srečo milega nam naroda slovenskega ter v ponos Postojinskemu trgu.

Domače stvari.

— (Srednje in ljudske šole Ljubljanske) otvore se po deželnega šolskega sveta sklepu v petek dne 24. februarja.

— († Slavoljub Skaberné,) trgovec v Ljubljani, umrl je danes zjutraj za osepnicami v Trebnjem v 38. letu dobe svoje. Pokojni Skaberné bil je iskren narodnjak, ud in podpiratelj skoro vseh narodnih društev, vedno zanesljiv in odločen rodoljub, kakor sploh vsi člani Skabernetove obitelji. Nepričakovana smrt, ki je pobrala krepkega moža v najlepši dobi, vzbudila bode pomilovanje in sožaljenje v vseh krogih, kajti pokojnik bil je obče kot značaj in poštenjak priljubljen. Lahka mu zemljica!

— (Umrli) je dne 14. t. m. v Mariborski bolnici gospod Valentin Gasparič, učitelj italijanskega, francoskega in angleškega jezika. Gasparič porodil se je 1820. leta v Železnikih na Gorenjskem, šolal se v Ljubljani, Gorici, Trstu, naposled na Dunaji, od koder se je preselil kot zasobni učitelj v Maribor, kjer je ostal do svoje smrti. Pokojni Gasparič bil je pravi pravcati original. Prave gorenjske korenine bil je jako krepke, skoro orjaške postave, odkritosrčen, z malim zadovoljen, v svojem govoru dubovit in prijeten družabnik, zaradi tega obče priljubljen, zaradi starikave in ponošene oprave pa topoglavecem v zasmeh. Bil je neumoren hodec, dvakrat premeril je pot iz Maribora v Rim in nazaj peš, vsak dan pa je hodil tudi ob najhujšem vremenu vsaj par ur. Zdaj mu je smrt zastavila življenja pot ter poklicala vedno poštenega in dobrosrčnega trpina na oni boljši svet. Blag mu bodi spomin!

— (Iz Borovnice) se nam piše 16. februarja. Pri današnji seji občinskega odbora bil je

nasvet, da se vladiki Strossmayer-ju k petdesetletnici mašništva telegrafično čestita, jednoglasno vsprejet in se je telegram takoj odposlal.

— (Vreme.) Postni čas naklanja nam neprijetno vreme. V torek in včeraj dopoldne je deževalo, danes pa prav pošteno sneži in dobili smo novo snežno odejo, na ulicah pa mokrote in blata.

— (V Zagrebu) priče so danes dopolnilne volitve v mestni zbor ter se bodo nadaljevale dne 17. 18., 20., 21. in 22. t. m. Danes voli prvega okraja tretji razred. Kandidatje so: Fran Folnegović, Nikola Štokan, dr. Ivan Zahar. Nadalje se priporočajo kot kandidatje: dr. Milan Amruš, Jurij Crnadak, dr. Marijan Derenčin, Ivan Filipović, Mirko Karas, Milan Nosan, Jurij Popović, Samojlo Wasserthal, Samojlo Weiss, Dragotin pl. Pogledič, Guido vitez Pongratz, Milan Stanković, Josip Huzek, Ljudevit Hagenauer, dr. Fr. Rački, Ninko Katkič. Prav srčno želimo, da meščanski odbor prodré z vsemi svojimi kandidati.

— (Deželno sadno razstavo) je ukrenil prirediti slavni odbor kranjske kmetijske družbe letošnjo jesen v Ljubljani. Z razstavo namreč misli ob enem praznovati družba štiridesetletnico vladanja našega presvetlega cesarja. Ukrep sam na sebi še ni za trdno storjen, ker je prireditev razstave od marsičesa zavisna, zlasti pa od letošnje sadne letine. Ako bode razstava, ne bode toliko v ta namen, da bi kazala podobo našega sadjarstva, ki še živo potrebuje napredka, ampak da bi natančno pozvedeli, kakošno je naše sadjarstvo, in kako naj delujemo v prihodnje v boljši prospeh sadjarstva.

— (Deželni zbor koroški) je ukrenil dajati koroški c. kr. kmetijski družbi od letos naprej vsako leto po 3000 gld. za povzdigo živinoreje in po 1000 gld. za povzdigo sadjarstva. Koroška kmetijska družba prejema torej od dežele vsega skupaj 6500 gld. na leto. Gotovo lepa svota, ako pomislimo, da ima koroška kmetijska družba vrhu tega blizu 70.000 gld. premoženja svojega, da dobi vsako leto od Celovške hranilnice po 800 gld. podpore, da je dežela podarila družbi poslopje za podkovsko šolo in prostore za veliko drevesnico, da je družba dobila v dar od Celovške hranilnice novo hišo, vredno nad 40.000 gld. itd. itd. Kako pa je pri nas na Kranjskem? Pri nas na Kranjskem pa celo tisti, katere veže častna naloga, ki so jo sami prevzeli, da bi podpirali družbo, celo tisti, pravimo, ne zaupajo družbi niti toliko, da bi se nadejali, da bode pošteno porabila izročeno ji podporo. Kaj naj mislijo nasprotniki naši o nas? In vendar, če se oziramo na naše pripomočke in na naš napredek, moramo reči, da v zadnjih letih nobena c. kr. kmetijska družba v Avstriji ni napredovala toliko, kolikor kranjska. „Novice“.

— (Iz Mokronoga.) Prebivalci našega trga razveseljevali se so v nedeljo 5. t. m. v prostorih gostilne „pri kroni“ na tomboli z venčkom, katero veselico je osnovala prostovoljna požarna bramba imenovanega trga. Veselica vršila se je jako sijajno in prijetno. Dobitki za tembolo bile so prav lepi. Čisti donesek tombole bil je v prid blagajnice prostovoljne požarne brambe, katera se torej vsem častitim darilcem dobitkov in prijateljem tega društva iskreno zahvaljuje.

— (Otroval) se je v Gorici realec petega razreda, ker mu oče ni dovolil, da bi šel na neko maskarado. Zaužil je toliko cijankalija, da je bil takoj mrtev.

— (V Jesenicah) odprla se je včeraj s pošto združena brzojavna postaja z omejeno dnevno službo.

— (Fata Morgana). Podjetje geografične panorame katera, se bode danes definitivno zaključila, daje v soboto in v ponedeljek v kazinski stekleni dvorani Fata morgana-predstave. To so neke posebne vrste meglene podobe, katere se razsvetlujejo s trojnim aparatom Drummondove svetlobe. Predstave bodo obsegale celo znanstvene serije, kakor potovanje G. Nachtigala po južnih krajih Sahare, potovanje okrog zemlje fregate „Novara“, polarne ekspedicije, pokrajinske razglede, kiparstva itd. Ker se je panorama bila jako prikupila, bodo gotovo tudi te predstave dobro obiskane.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Berolin 15. februarja. Pri včerajšnjem parlamentarnem obedu izrazil knez Bismarck upanje, da se ohrani mir.

Carigrad 15. februarja. Po konzulskih izveštjih so rabuke v Beirutu brez pomena. Kristjanski poulični pobalini žalili so turške gospe; v boji bilo je najmanj 1000 ranjenih.

London 15. februarja. „Bureau Reuter“ javlja iz San Rema: Cesarjevič imel je slabo noč in tožil je, da ga glava boli. Sicer je njegovo stanje popolnem povoljno. Mackenzie danes odpotuje.

Rim 15. februarja. Uradni list objavlja zakon o reorganizaciji ministerstva. V parlamentarnih krogih se zagotavlja, da ostanejo izimši naučnega ministra Coppina, vsi drugi ministri na svojih mestih.

London 15. februarja. V dolnji zbornici izjavil Fergusson, da vlada razen že znanih dogovorov, ni prevzela nobene dolžnosti, ki bi zahtevala Anglije vojaško akcijo na morji. Dopisi z vlastmi v sedanjem položaji se ne morejo predložiti. Na Leboucherovo vprašanje, ni li nobenega dogovora z Italijo, tudi brez zagotovila angleške akcije na morji ne, odvrnil je Fergusson, da ne more odgovoriti.

Dunaj 16. februarja. V današnji debati o akademskih društvih prva govornika Pichler, Blažek pobijala zakon, minister skušal zagovarjati, kažoče na izrodke narodne ideje ter slične določbe drugih držav. Türk govoril strastno z antisemitskega stališča.

London 16. februarja. „Standard“ podarja, da se mora Angleška glede Bolgarije držati Berlinske pogodbe, katera zagotavlja Bolgarske svoboščine.

Gap 16. februarja. Flourens rekel včeraj: Francoska želi napredka, ki se pa more doseči le v dobi miru. Utrjenje republike je najboljšje poročstvo za zboljšanje mejnarodnih odnošajev Francije.

je poluglasno s Katjo in diplomatski, stregel kneginji. Bazarov je uporno in mračno molčal. Odincova pogledala ga je dvakrat — naravnost in očitno — v strogi in temni obraz s povešenima očesoma, s pečatom prezirajoče odločnosti v vsaki potezi in mislila: „ne... ne... ne...“ Po obedu šla je z vso družbo na vrt in videč da želi Bazarov ž njo govoriti, stopila nekaj korakov na stran ter obstala. Približal se jej je, a tudi sedaj ni privzdignil oči, in temno dejal:

— Oprostiti se moram pred vami, Ana Sergčjeva. Gotovo se srdite name,

— Ne, jaz se ne jezim na vas, Evgenij Vasiljič, odgovorila je Odincova, — a žalostna sem.

— Tem huje! Na vsak način sem dovolj kaznovan. Moj položaj, o tem ste gotovo istih mislij, je neumen. Pisali ste mi: čemu odpotovati? Jaz pa ne morem in nečem ostati. Jutri me ne bo več tu.

— Evgenij Vasiljič, čemu...

— Čemu odpotujem?

— Ne, tega nisem hotela reči.

— Kar je minulo, ne vrne se več, Ana Sergčjeva... prej ali slej pa se je moralo to zgoditi. Odpotovati moram torej. Jaz poznam le jeden

pogoj, pod katerim bi mogel ostati, a ta pogoj ne izpolni se nikdar. Saj mi odpustite mojo predrznost, ne ljubite me in me nikdar ljubili ne bode?

Očesi Bazarovlji švignili sta za trenotek izpod temnih obrvij. Ana Sergčjeva mu ni odgovorila. „Tega človeka se bojim“ šinilo jej je v glavo.

— Z Bogom, dejal je Bazarov, kakor da bi bil uganil njene misli, ter se obrnil proti hiši.

Ana Sergčjeva šla je tiho za njim in poklicavši Katjo prijela jo pod pazduho. Ločila se ni od nje do večera. Kvartala ni in vedno se je smehljala, kar pač ni pristajalo njenemu bledemu in in otožnemu obrazu. Arkadij tega ni razumil ter jo motril, kakor motré mladi ljudje, to je povpraševal se je vedno: kaj neki to pomenja? Bazarov zaprl se je v svojo sobo, vendar k čaju se je vrnil. Ana Sergčjeva hotela mu je reči kako dobro besedo, a ni znala začeti pogovora...

Nepričakovan slučaj rešil jo je iz zadrege: hišnik naznanil je prihod Sitnikova. Težko bi bilo povedati, kako je priletel mladi naprednjak v sobo. Odločivši se s svojstveno mu nesramnostjo potovati na kmete k ženski, katero je jedva poznal, katera ga ni nikdar vabila, a pri kateri sta, kakor je izvedel, gostovala tako umna in znana mu človeka,

pretresel mu je vendar grozen strah mozeg, in mesto da bi čim preje naučena vprašanja in poklone izjavil, rekel je neko neumnost, namreč, da ga je Evdoksija Kukšina poslala povprašat za zdravje Ane Sergčjeve, in da je Arkadij Nikolajevič vedno proti njemu govoril o njej z veličavo pohvalo. O teh besedah je umolnil ter se toliko zmotil, da je sedel na svoj klobuk. Vender, ker ga ni nihče odpodil, in ga je Ana Sergčjeva celo predstavila svoji tetki in sestri, zavedel se je spet ter začel iz nova klepetati. Pojav neumnosti je čisto koristen v življenji: slabi namreč previsoko napete strune, manjša preponosna in samoljubna čuvstva, spominaje jih svoje bližnje sorodnosti z njimi. S prihodom Sitnikova postalo je vse nekako topeje, prazneje in priprosteje; vsi so tudi jedli tečnejše ter šli pol ure pred navadnim časom spat.

— Zdaj ti lahko ponovim, govoril je Arkadij ležeč v postelji Bazarovu, ki se je tudi že slačil, — kar si mi ti nekaj rekel: „Čemu si tako žalosten? Gotovo si izpolnil kako sveto dolžnost?“ — Mladenica navadila sta se pred nekim časom, da sta se lažje veselo drug iz drugega norčevala, kar vedno označuje neko skrito nezadovoljstvo ali neizgovorjeno sumničenje.

Izjava.

V zadnji številki našega lista sta natisnjeni pesmi „Centek-ova ženitev“ in „Centek nese — mraz“.

Mi smo zmatrali ti pesmi za golo predpustno burko, ali ker smo se uverili pozneje, da méri na obče čislano osebo. Katere nikakor nismo hoteli žaliti, ker dalje vemo, da je vse, kar pri poveduje dopisnik v rečenih pesmih, samo nesramno obrekovanje, zato izjavlja podpisano uredništvo, da srčno obžaluje neosnovani napad v zadnji številki „Rogačevi“.

Uredništvo „Rogačevi“.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192—231)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Umrli so v Ljubljani:

15. februarja: Eliza Stelle, mokarja hči, 14 mes., Poljanska cesta št. 28, za kozami. — Marija Hiršman, paznika žena, 45 let, Hrenove ulice št. 11, za Brightovo boleznijo.

16. februarja: Leopold Bogel, kleparja sin, 14 mes., Cesta na Rudolfovo železnico št. 12, za kozami.

V deželni bolnici:

14. februarja: Fran Terček, delavec, 49 let, za blaznostjo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
15. febr.	7. zjutraj	735.0 mm.	1.2° C	brezv.	megla	5-50 mm.
	2. popol.	731.6 mm.	4.2° C	sl. zah.	obl.	
	9. zvečer	730.0 mm.	1.8° C	brezv.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 2.4°, za 2.7° nad normalom.

Dunajska borza

dne 16. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

		včeraj	danes
Papirna renta	gld.	77.90	77.90
Srebrna renta	gld.	79.20	79.30
Zlata renta	gld.	108.65	108.65
5% marcna renta	gld.	92.95	92.85
Akcije narodne banke	gld.	861.—	860.—
Kreditne akcije	gld.	269.20	269.50
London	gld.	126.80	126.85
Srebro	gld.	—	—
Napol.	gld.	10.03	10.03 1/2
C. kr. cekini	gld.	5.98	5.98
Nemške marke	gld.	62.15	62.17 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	gld.	250	130
Državne srečke iz l. 1864	gld.	100	165
Ogerska zlata renta 4%	gld.	96	96
Ogerska papirna renta 5%	gld.	83	83
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	gld.	105	105
Dunava reg. srečke 5%	gld.	100	117
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	gld.	127	127
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	gld.	99	99
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	gld.	99	99
Kreditne srečke	gld.	100	176
Rudolfove srečke	gld.	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	gld.	120	100
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	gld.	290	25

Bogu vsemogočnemu dopalo je po svojem nezapopadljivem sklepu, poklicati na oni boljši svet našega iskreno ljubljenega sina in brata, gospoda

SLAVOLJUBA SKABERNETA,

trgovca,

danes v četrtek 16. februarja zjutraj, po kratki mučni bolezni, previdnega s tolažili sv. vere, v 38. letu njegove starosti.

Pozemeljski ostanki dragega pokojnika se bodo v petek 17. t. m. popoldne blagoslovili in na pokopališče v Trebnjem k večnemu počitku položili.

Svete maše zadušnice brale se bodo v več cerkvah.

Blagi ranjki bodi priporočen vsem prijateljem in znancem v blag spomin.

V Trebnjem, dne 16. februarja 1888.

Josipina Skabernè,
posestnica,
mati.

Marija Marokuti,
stara mati.

Florijan, Avgust,
posestnik, trgovec,
brata.

Josipina Liszka, roj. Skabernè,
višjega nadzornika soproga,

Marija Rosina, roj. Skabernè,
udova sodn. pristava,
sestri.

(115)

Zahvala.

Za mnogobrojne izraze iskrenega sočutja o boleštni izgubi nepozabljive mi soproge

MARIJE

izrekam v svojem, svojih otrok in sorodnikov imenu najsrčnejšo zahvalo.

V Čemšeniku, dne 14. februarja 1888.

Toma Petróvec,
učitelj.

(112)

Zahvala.

Moj umrli mož Danijel Valesco bil je še ne pol leta pri „AZIENDI“, avstro-francoski zavarovalni družbi na Dunaji, za slučaj smrti za 1000 gld. zavarovan. Omenjena družba mi je danes po glavnem zastopniku gospodu Josipu Prosenču v Ljubljani zavarovano svoto izplačala in jaz se čutim prijetno zavezano po tej poti za to postopanje „AZIENDI“ javno zahvalo izreči in družstvo „AZIENDA“ vsem zavarovanja potrebnim družinam najtoplejše priporočati.

Unc, dne 16. svečana 1888.

(113)

Uršula Valesio.

Geografična panorama.

Nova Schleimer-jeva hiša, Šelenburgove ulice.

Danes neprekljcljivo popolni sklep.

Turčija, Palestina, Sirija (sveta dežela) in Grško.

Življenje Kristovo v 24 chromo-podobah.

V soboto 18. in v nedeljo 19. februarja

priredi se v

kazinski stekleni dvorani

Fata morgana,

ki se bode razsvetljila z agioskopom, trojnim aparatom Drumundove svetlobe. (114)

Zahvala in priporočilo.

Srčno zahvalo izrekam vsem, ki so skazovali zaupanje do smrti mojemu soprogu, ki je vsa

tesarska dela

ročno in ceno izviševal; hkrati se pa priporočam za daljše zaupanje, kajti delo se bode zanjprej ravno tako točno, ceno izvrševalo pod imenom

Matevža Zakotnika

tesarska udova,

(106—2)

Marija Terezija cesta, Nove ulice, 5.

Kisla voda, kopališče Radence

s svojo jako obilo „natro-lithion-kislino“. Garodovi poskusi so dokazali, da je ogljeno-kisla „Lithion“ pri protinu najboljša in najgotovjeje zdravilo. Voda kot specifikum pri: protinu, kamnji v želodci, mehurji, ledvicah, zlati žili, bramo-riji, brahuru, zlatenici, želodčnih boleznih, kataru. Kopelji, stanovanja, restavracija cen.

Glavna zaloga pri Ferd. Plautz-u v Ljubljani. (349-20)

Roks & Drops, metinke (melisence)

n vse druge trgovinske in fine sladčice

izdeluje

J. SUMI,

Kongresni trg št. 13 (pri Fischerji) v Ljubljani. (785—21)

Naznanilo

p. n. gospem in gospodičinam!

Uljudno naznanjam p. n. gospem in gospodičinam, da hočem poučevati

v črtanji krojev za žensko obleko in v prirezavanji in krojenji ženskih oblek

in to po novem angleškem načinu. Naznanjam dalje, da po želji krojim in izvršujem nove ženske obleke v stanovanji p. n. naročnic. Spoštovanjem

REZA HUBMAYER,
Florijanske ulice št. 27.

(111—1)

V „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani

so izšle in se dobivajo po znižani ceni sledeče knjige:

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halčev, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za dragocenim koreninom.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane 20 kr., po pošti 25 kr.

Ivan Zbogor.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kr. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

N o v.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Malovrh. — Ml. 8°, 32 pol. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil Stat. — Ml. 8°, 535 strani. Stane 50 kr., po pošti 55 kr.

Trije javni govori.

Tri dni v starem Rimu. Govoril prof. Fr. Wiesthaler. — Ženstvo v slovenski narodni pesni. Govoril drd. Ivan Tavčar. — Jeanne d' Arc, devica orleanska. Govoril prof. Fr. Šuklje. Ml. 8°, 134 strani. Cena 20 kr., po pošti 25 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešerin ali Prešeren, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstvo z grozdom na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinec. Velja . . . 15 kr. V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja . . . 25 kr. Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštnine, za posamezne zvezke pa 5 kr.

CACAO in ČOKOLADA

VICTOR

SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (800—69)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).